

25 χρόνια Σάντο Ντομίνγκο κι άλλα 10 μετά

Χτες βράδυ δεν ονειρεύτηκα, χτες βράδυ η καταιγίδα και το σουρσίμο του σκύλου μου κλέψαν τα όνειρα. Χτες βράδυ το νερό και το χαλάζι ρούφηξαν στην ανεμοστροβιλιά τους όλους τους φόβους και τις συνήθειες. Χτες βράδυ η κυρά όλο το βράδυ τραγουδούσε. Ο μικρός πετάχτηκε στη στέγη να σκουπίσει το νερό κι ο κύρης έφυγε από τα χαράματα να πάει να προσευχηθεί στο ιερό βουνό, χιλιόμετρα μακριά από την πόλη.

Χτες βράδυ οι ψύλλοι, η υγρασία, τα πεταμένα τ' άπλυτα τα ρούχα κι οι φοβισμένες άγνωστες εικόνες βουβάθηκαν, όταν η καταιγίδα σάρωνε τα πάντα κι η κυρά διηγιόταν:

«Έτσι ήτανε, η ίδια καταιγίδα, την ίδια μέρα πριν, όταν φτάσαμε εδώ κι αποφασίσαμε να μείνουμε, εγώ με το παιδί δύο μηνών κι ο κύρης μου, που μου 'φτιαξε μια σκέπη, μια τσίγκινη σκεπή ανάμεσα στους βράχους, για να 'χω μια σόμπα να ζεσταίνουμαι, και το στρώμα να κοιμήσω το παιδί. Δύο οχιές σκοτώσαμε και μια πολύτιμη αράχνη ανταλλάξαμε με πάνες και γάλα.»

«Ποιος είπε πως φοβόμαστε; Εμείς που σπάσαμε τα βράχια με τα χέρια μας; Εμείς που γεννήσαμε τα παιδιά μας στους λάκκους; Εμείς που αποβάλλαμε τόσες φορές; Εμείς που δεν φοβηθήκαμε να κλέψουμε το νερό απ' αυτούς που μας λέγανε βρομιάρηδες; Εμείς που προστατεύσαμε τις λακκούβες μας, τα χαρτονένια μας κουτιά, τα τσίγκινα καλύβια μας και τα τσιμεντένια πλέον σπίτια μας από τα φίδια, τ' άγρια θηρία, τους φαντάρους, τους σπιούνους και τα μάγια των γειτόνων; Εμείς να φοβηθούμε την καταιγίδα; Ο φόβος είναι δουλειά του διαβόλου!»

Τα λόγια της κυράς όπως τα νιώθεις, τα ίδια λόγια επαναλάμβαναν στην εκκλησία. Η έρμη που διέσχισε ο λαός του Ισραήλ γινότανε στο κήρυγμα βραχώδης ερημιά, όπου να χτίσεις έπρεπε τη σιωπή σου στο σκοτάδι. Σε μία νύχτα, για να ξετρυπώσει αύριο ένα λουλούδι. Μια αρμαθιά μανιτάρια, που έχουν δικαίωμα στη γη και τον ήλιο. Ένα δικαίωμα πανάρχαιο, που σύμβολό του κουβαλάει τώρα τον Ζαπάτα.

Τα λόγια της κυράς για τον Μαέστρο. Τον Δάσκαλο όπως τον λένε όλοι στη γειτονιά, κι ας είναι τώρα δεκάδες οι δάσκαλοι στην πιάτσα. Τα λόγια της κυράς επαναλάμβανε κι ο κόσμος. Και στο σχολείο που το χτίσανε οι μπάντες. Τις ίδιες ιστορίες: πέτρες, φίδια, φθόνος, νερό κι ο Δάσκαλος, κι οι φοιτητές που ήρθαν για βοήθεια, κι έπειτα πάλι τους κυνήγησαν μα πάλι εκεί ήταν και θέατρο στους δρόμους αποφάσισαν να στήσουν. Με τις μπάντες...

Τα λόγια της κυράς και στη γιορτή όπου όλοι είναι «φελίσεσ». Χαρούμενοι. Οι κυράδες με τα καλά τους, οι πιτσιρίκες ν' αλληλοκοιτιούνται με τους νεαρούς. Ν' αναμένουν το χορό σαν καλές κυρίες. Ή να γνωρίζουν τα μονοπάτια του έρωτα από πριν μέσα απ' τα σίριαλ. Άλλες φορές να τον γνωρίζουν άγρια από το βιασμό ή την πορνεία. Όλοι «φελίσεσ», όλοι ευτυχείς. Τίποτα δεν φαίνεται.

Μια χαρούμενη κοινωνία, σ' ένα καλοχτισμένο πολιτιστικό κέντρο, το σχολειάκι Ζαπάτα, που μόνο οι παλιοί το θυμούνται τσίγκινο κι οι ξένοι το ψάχνουν μέσα σε μια στριμωγμένη όλο μπετόν συνοικία.

Τίποτα δεν φαίνεται. Όλοι χαρούμενοι.

Μα όταν ο σκοπός του τραγουδιού θα ακουστεί, η χαρά θα δακρύσει.

Η αντιποίηση σκορπίζει το δηλητήριο που χτίστηκε στις καρδιές μας. Τσακίζει τις αμπούλες που το συσσωρεύουμε μέσα μας. Γεμίζει τη γης μυρουδιά από ψοφίμι. Οι γλώσσες μαζεύονται και τα μάτια δακρύζουν. Ένα τραγούδι μόνο μας λυτρώνει. «Ένας χορός», θα φωνάξει κάποιος. Κι η γιορτή θα τελειώσει. Αρχίζοντας τ' αποκορύφωμά της με μαριάτσι.

Κρίστη Πετροπούλου

Σάντο Ντομίνγκο, Πόλη του Μεξικού, 1996

